Temps Ordinari - Novè diumenge

Per Administrador el dg., 06/03/2011 - 09:00

Dt 11,18.26-28
Rm 3,21-25.28
Mt 7,21-27

En l'evangeli d'avui acabem d'escoltar l'exhortació final de Jesús en el Sermó de la Muntanya, en la que ve com a reblar tot el que ha dit. En el seguiment de Jesús no es tracta només de dir o de semblar, sinó de ser i de fer. No es tracta d'anar dient "Senyor!, Senyor!", sinó de fer la voluntat del Pare celestial, que, com ens acabava de dir en el mateix sermó, ens estima tots incondicionalment i vol que ens estimem també incondicionalment, amb obres i amb veritat. Es tracta d'assemblar-nos al mateix Pare "que fa sortir el sol sobre bons i dolents i fa ploure sobre justos i injustos." Es tracta d'estimar fent el bé sempre i a tothom, amb obres i amb veritat, no d'anar fent professions de religiositat només amb els gestos i els llavis o amb ritus i cerimònies. "El que jo vull és amor, no ofrena de víctimes" havia dit Jesús en ocasions semblant, fent-se ressò dels antics profetes.
Avui som convidats, doncs, a examinar l'autenticitat de la nostra religiositat; i també, com de rebot, l'autenticitat dels nostres comportaments en general. És increïble la tendència que els homes semblen tenir a oferir a Déu "coses" que a Déu li interessen ben poc, i, en canvi, no prestem atenció a les coses que ell realment desitja de nosaltres. Les hagiografies van plenes de narracions de coses estrafolàries que gent, suposadament santa, s'han inventat per agradar a Déu, obtenir el seu perdó o obtenir alguna gràcia: cilicis i deixuplines, dejunis inhumans, prometences absurdes de fer coses tan difícils com irracionals... No, Déu no vol de nosaltres pràctiques estrambòtiques i difícils: Déu, que ens ha fet a imatge seva, només vol que visquem de l'amor i en l'amor, ja que ell és amor.Ens pot passar que sovint sentim un gran desassossec, si ens hem oblidat de fer tal o qual pràctica religiosa comuna, i, en canvi, anem tranquils pel món sense parar cap atenció a les necessitats o conveniències dels que estan al nostre voltant, començant pels de casa o pels veïns... ¿Tenim sempre prou present que és mes important complir la obligació que no pas la devoció? Aquest principi té moltes aplicacions. Per exemple: està bé que fem professió pública de fe, que participem en els actes religiosos de la nostra comunitat, que cultivem la pregària, etc. Però és també part essencial del nostre servei a Déu i al proïsme el perfecte compliment de les nostres obligacions simplement humanes amb la família i els amics, en l'àmbit professional o de veïnatge: la feina ben feta, l'honestedat total en els tractes, la responsabilitat en el que tenim encomanat, el no escapolir-se de les tasques a situacions ingrates, el respecte degut a tota persona... Això pot portar fins a coses aparentment tan menudes com la puntualitat, l'amabilitat, l'atenció al qui sembla insignificant, o la paciència, la tolerància, la perseverança... i tot aquell llarg reguitzell de virtuts humanes bàsiques que, precisament perquè són bàsiques en la consciència humana, són volgudes per Déu i són tant o més importants que les virtuts aparentment més religioses i espirituals. Segur que més d'una vegada us haureu sentit avergonyits per la manera com gent d'altres creences o que es confessen agnòstics o ateus compleixen amb gran delicadesa y esforç les seves obligacions professionals i cíviques i són exemple de comportament intatxable.No ens deixem enganyar: tota l' ètica cristiana queda condensada en aquells dos principis que Jesús reblà en aquell discurs que avui acabem de llegir: imitar el Pare del cel que estima incondicionalment tots, fins els qui sembla que no ho mereixen - *"fa sortir el sol sobre bons i dolents"-,* i *"fes a l'altre el que vols que et facin a tu mateix".* Que, si ho penseu, són com les dues cares d'un mateix principi de l'amor, basat en la incondicionalitat de l'obertura i de l'entrega a l'altre. Hem de bastir la nostra vida -ens exhorta avui Jesús - sobre la roca d'aquest principi, no sobre les arenes inestables de les teories que ens bastim els homes, i, menys encara, sobre els afanys de prepotència, els interessos egoistes i tancats o els desigs irracionals i descontrolats, que és el que sembla moure avui la majoria de la gent. Per això el món va com va. Preguem Jesús que il·lumini els ulls del nostre cor i, sobretot, que ens doni força per a bastir les nostres vides, com veritables deixebles seus, sobre la roca ferma del seu ensenyament.

ETIQUETES
PENITÈNCIES AUTENTICITAT RELIGIOSITAT HIPOCRESIA AMOR